

prism

ร่างทรงมรณะ

迷路の花嫁

โยโคมิโซะ เซชิ

เจียน

เรณุกา ชินรี

แปล

เธออ่านบทความในส่วนที่อ่านตกไปเพราะความรีบร้อนซ้ำอีกสองสามรอบ
ก่อนจะเดินโซเซไปในห้องครัวและต้มน้ำอีกสองสามแก้ว
เธอยืนคิดเจิบๆ อยู่ในครัวคู้หนึ่ง จู่ๆ เธอก็หนีกระไรบางอย่างออก
- โยโคมิโซะ เซชิ

115014 ดัชนีราคาหนังสือ

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในตอนที่มีชื่อว่า *ร่างทรงมรณะ* ซึ่งเป็นเล่มที่ทุกคนต่างตามหาและเฝ้ารอ เมื่อการเดินเล่นยามค่ำคืนของนักเขียนหนุ่ม กลับทำให้เขาต้องเข้าไปพัวพันคดีฆาตกรรมอันน่าสยดสยอง คนทรงหญิงถูกพบเป็นศพภายในบ้านพัก ขณะเดียวกันเงาลึกลับซึ่งคาดว่าเป็นคนร้ายก็ไร้ร่องรอยให้สืบสาว ทว่าสิ่งที่ชวนให้ขนพองสยองเกล้าไม่ใช่เพียงบรรยายกาศลึกลับของหญิงผู้ข้องเกี่ยวกับศาสตร์ทางวิญญาณ แต่กระทั่งสภาพที่เกิดเหตุเองก็ยิ่งทำให้ตำรวจสืบสวนมากประสบการณ์นี้ท้อพรหมัน คินดะอิจิ โคสุเกะ จึงรับหน้าที่สืบหาความจริงเบื้องหลังฆาตกรรมครั้งนี้

นอกเหนือจากการดำเนินเรื่องซึ่งยังคงความเข้มข้นตามสไตล์งานเขียนของโยโคมิโสะ เซชิ แล้ว อีกหนึ่งเอกลักษณ์ของเขาที่ถ่ายทอดอารมณ์อันล้ำลึกและก้นบึ้งอันดำมืดของจิตใจมนุษย์ในงานเขียนก็มีความโดดเด่นเป็นอย่างมากใน *ร่างทรงมรณะ* เล่มนี้ หวังว่าผู้อ่านจะได้ดำดิ่งไปในคำลวงและกลอุบายซึ่งผู้เขียนบรรจงสร้างไว้อย่างแยบยล

คำนำผู้แปล

ร่างทรงมรณะ เป็นนิยายหนึ่งในซีรีส์คินดะอิจิยอดนักสืบ โดย โยโคมิโซะ เซชิ นิยายเล่มนี้เคยได้รับการแปลไทยและเผยแพร่สู่ผู้อ่านมาแล้วในอดีต โดยในครั้งนี้ ทางสำนักพิมพ์ Prism ได้ตัดสินใจนำกลับมาแปลใหม่อีกครั้ง ซึ่งนับเป็นโอกาสที่ยิ่งใหญ่สำหรับผู้แปลที่ได้มีส่วนร่วมในผลงานซีรีส์ยอดฮิตนี้

เนื้อหาของนิยายเล่มนี้เริ่มต้นขึ้นด้วยการตายอย่างลึกลับของ คนทรง อูงาจิน คุซุริโกะ โดยนิยายจะนำพาผู้อ่านเข้าสู่โลกของญี่ปุ่นในยุคสมัยก่อน พาไปสัมผัสกับบรรยากาศ สังคม และวัฒนธรรมที่แตกต่างจากในปัจจุบันแต่ก็มีเสน่ห์บางอย่างที่น่าหลงใหล

สุดท้ายนี้ ผู้แปลอยากขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ Prism และบรรณาธิการที่ไว้วางใจให้ผู้แปลได้มีโอกาสเป็นส่วนหนึ่งในซีรีส์คินดะอิจิยอดนักสืบ ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะได้รับความบันเทิงและเพลิดเพลินไปกับการเดินทางในครั้งนี้ตั้งแต่หน้าแรกไปจนจบเล่ม

เรณุกา ชินรี

แนวกับผู้หญิง

|

เป็๋อจ ที่ได้รับผลกระทบจากสงครามช่างแตกต่างจากเมืองที่ไม่ได้รับผลกระทบมากเหลือเกิน...

มัดสีบาระ โคโซ คิดพลางเดินทอดน่องไปตามท้องถนนยามค่ำคืน เมืองที่เขาเดินผ่านมาตลอดทางนั้น มีบ้านเรือนปลูกขึ้นเรียงรายหนาแน่นจนแทบไม่เห็นร่องรอยความเสียหายจากสงคราม ทำให้เขารู้สึกถึงความสงบที่น่าระอัคระอ่วนอย่างประหลาด ทว่าเมืองแห่งนี้ที่เขาเพิ่งจะเดินทางมาถึงนั้น ตั้งแต่รูปทรงของรั้วตลอดจนชายคาของบ้านแต่ละหลังรวมไปถึงความลาดเอียงของหลังคาที่มองเห็นได้จากนอกรั้วเหล่านั้น ต่างแสดงให้เห็นถึงความอ่อนโยนและความสงบที่กลมกลืน

กลิ่นหอมหวานอมเปรี้ยวของดอกคาราทาจิ¹ เฝืออยู่ในอากาศที่อัดแน่นไปด้วยความชื้นจากสายฝน

แม้แต่กลิ่นอายของอากาศในเมืองที่ไม่ได้รับผลกระทบจากสงครามก็ยิ่งแตกต่างกันด้วยหรือ...พอคิดแบบนั้น พื้นดินที่เหยียบอยู่ใต้รองเท้าก็ให้ความรู้สึกต่างจากถนนที่เคยเดินมา...

¹ พืชในตระกูลส้ม มีหนามแหลมและออกดอกเป็นดอกสีขาวขนาดเล็ก

ทันใดนั้นก็แว่วเสียงฝีเท้าเบา ๆ วิ่งตรงมาจากฝั่งตรงข้าม

โคโซตกใจเล็กน้อย แต่ก็เดินหน้าต่อไปโดยไม่สนใจเท่าไรนัก ใ้เชื่อว่า เขาพยายามจะซ่อนตัว แต่เนื่องจากบริเวณที่เขาเดินคือริมถนนฝั่งที่แสงไฟ ค่อนข้างมืดสลัว อีกฝ่ายเองก็คงไม่ทันสังเกตเห็นเขาเช่นกัน

โคโซได้ยินเพียงเสียงฝีเท้า ทว่าไม่เห็นเงาร่างของอีกฝ่าย

ไม่นานนักโคโซก็เดินมาถึงไฟริมถนนที่อยู่บริเวณสี่แยก ทันใดนั้นเอง เสียงฝีเท้าจากฝั่งตรงข้ามก็หยุดกึกท่ามกลางความมืดมิด อีกฝ่ายลอบสังเกต โคโซเล็กน้อย ก่อนจะหันหลังและวิ่งกลับไปทางเดิมราวกับจะหลบหนี...

“เฮ้ย!”

คราวนี้แม้แต่โคโซเองก็อดสงสัยไม่ได้

“เกิดอะไรขึ้นกันนะ”

โคโซไม่ถึงกับออกแรงวิ่งเสียทีเดียว แต่เมื่อเขาเร่งฝีเท้า เงาร่างของ อีกฝ่ายที่กำลังวิ่งหนีไปก็ปรากฏวูบหนึ่งภายใต้แสงของชายคาบ้าน

เขารู้เพียงว่านั่นเป็นแผ่นหลังของหญิงสาวที่สวมเสื้อผ้าตามสากลนิยม... ทันใดนั้นทั้งเสียงฝีเท้าและร่างของเธอก็กลืนหายเข้าไปในความมืด

เมื่อเดินมาถึงใต้แสงของชายคาที่ผู้หญิงคนเมื่อครู่นี้ปรากฏตัว โคโซ ก็เผลอก้มมองนาฬิกาข้อมือ และพบว่าตอนนี้เป็นเวลา 22.30 น.พอดี

ถัดจากแสงไฟใต้ชายคาของบ้านหลังนั้นไปอีกสองสามหลังเป็นตรอก แคบ ๆ ในเมื่อถนนเบื้องหน้าไม่ปรากฏเงาร่างใดๆ จึงเป็นไปได้ว่าผู้หญิง คนเมื่อครู่อาจเข้าไปในตรอกนี้

สุนัขตัวหนึ่งส่งเสียงเห่าดังจากส่วนลึกของตรอก บริเวณถนนอีก สายหนึ่งที่อยู่ถัดไป

โคโซรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นระรัว ทว่าเขาก็ไม่มีความกล้ามากพอที่จะเข้าไป ในตรอกลึกนั้น เขาหยุดยืนครู่หนึ่งก่อนเริ่มเดินหน้าเข้าไปในตรอกด้วยฝีเท้า หนักแน่น

ทว่าทันใดนั้นเอง โคโซก็ต้องชะงักท่าด้วยความประหลาดใจเมื่อตัวเขา ดูเหมือนจะเหยียบเข้ากับวัตถุนุ่ม ๆ บางอย่าง

หากเป็นเวลาปกติแล้ว เขาคงเลือกเดินหน้าต่อไปโดยไม่สนใจ แต่

ท่าทางของผู้หญิงคนเมื่อครู่กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของเขาอย่าง
น่าประหลาด

โคโซหยิบของสิ่งนั้นขึ้นมาโดยไม่ทันคิดอะไร ทว่าเขากลับต้อง
กลืนหายใจด้วยความหวาดกลัว

2

ความมืดทำให้เขามองเห็นได้ไม่ชัดเท่าไรนัก แต่ดูเหมือนจะเป็นถุงมือของ
ผู้หญิงสำหรับสวมในฤดูร้อน ดูจากเนื้อผ้าแล้วคงจะเป็นผ้าลูกไม้

ทว่า...

สิ่งที่ทำให้มันตลึงตลึง โคโซ ต้องกลืนหายใจด้วยความหวาดกลัวไม่ใช่
ถุงมือลูกไม้ข้างนี้ ทันทีที่เขาหยิบมันขึ้นมา โคโซก็สัมผัสได้ถึงของเหลว
เหนียวเหนอะที่ทาเอาปลายนิ้วล้นระริก

โคโซลองเอาถุงมือจ่อใกล้จมูก และทันใดนั้นความหวาดกลัวก็แล่นเร็ว
จนทำให้เขาต้องกลืนหายใจอีกครั้ง กลิ่นที่แทรกเข้ามาในโพรงจมูกคือกลิ่น
น้ำหอมหวานๆ กระจายคลุ้งไปทั่วกลิ่นคาวเลือด

โคโซหันมองไปรอบๆ ด้วยความตื่นตระหนก โชคดีที่ไม่ปรากฏเงา
ของผู้ใดบนถนนยามค่ำคืนอันมืดมิดนี้ เสียงล้อรถไฟแหลมเสียดหูซึ่ง
ดังแว่วมาจากไกลๆ ยิ่งขับเน้นถึงความเงียบสงบของเมืองนี้

โคโซเดินถอยกลับออกมา ผ่านบ้านสองสามหลังและกลับมายืนอยู่ใต้
แสงไฟจากชายคาบ้านหลังเดิม

ไม่ผิดแน่ ของเหลวเหนียวเหนอะที่ติดอยู่ตรงปลายถุงมือลูกไม้สีขาว
บริสุทธิ์คือเลือดสดๆ แน่นนอน ดูจากถุงมือที่ยังไม่แห้งตึ๊ง แผลว่าคงเพิ่ง
เปื้อนเลือดได้ไม่นาน

โคโซรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นระรัวขึ้นมาทันใด

มันตลึงตลึง โคโซ เป็นนักเขียนนิยายที่เริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมาในช่วงนี้

แม้จะไม่ได้เขียนนิยายแนวสืบสวน ทว่าการเป็นนักเขียนนิยายเพียงเท่านี้ก็ทำให้เขามีจินตนาการล้ำเลิศกว่าคนในสาขาอาชีพอื่นแล้ว

โคโซหันมองรอบๆ อีกครั้ง ก่อนจะหยิบกระดาษทิชชูในกระเป๋าของตนออกมาทอถูมือลูกไม้ เลือดเริ่มซึมจนเลอะทิชชู

เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าห่ออีกชั้นแล้วยัดลงกระเป๋าเสื้อกันฝน จากนั้นก็หายใจเข้าลึกและเริ่มออกเดินอย่างระมัดระวัง

เขาพยายามนึกภาพเงาร่างผู้หญิงที่อยู่ใต้แสงของชายคาเมื่อครู่นี้ขึ้นมาในหัวอีกครั้ง

ทว่านอกเหนือจากชุดกันฝนที่สะท้อนแสงแล้ว ก็น่าเสียดายที่ไม่มีอะไรสะดุดตาอีกเลย

ถุงมือข้างนี้เป็นของผู้หญิงคนเมื่อครู่ทำตกไว้เช่นนั้นหรือ โคโซอดคิดไม่ได้ว่าจะเป็นเช่นนั้น

ทั้งที่ถนนค่อนข้างสกปรก แต่ถุงมือกลับแทบไม่มีรอยเปื้อนเลย แสดงว่าเพิ่งตกอยู่บริเวณนั้นได้ไม่นาน

ถนนสายนั้นฝั่งหนึ่งเป็นกำแพงด้านหลังของโรงเรียน ส่วนอีกฝั่งเรียงรายไปด้วยบ้านเรือนของครอบครัวชนชั้นกลาง โคโซสอดส่องตามบ้านแต่ละหลัง ทันใดนั้นเขาก็ล้มผัสได้ถึงความรู้สึกสยดสยองที่ทำให้ขนลุกชันทั้งตัว จนต้องยืนตัวแข็งที่อยู่อู้ง่ามกำแพงโรงเรียน

ท่ามกลางความมืดหน้าประตูบ้านซึ่งอยู่ถัดไปสองสามหลัง มีเงาดำตะคุ่มเคลื่อนไหวราวกับกำลังคลานอยู่บนพื้น

3

สุนัขเธอ...

ไม่สิ ไม่ใช่สุนัข คนต่างหาก คนคนนั้นกำลังหมอบคู้อยู่กับพื้นถนน และจ้องเขม็งมาทางโคโซ

“ใครนะ! ใครอยู่ตรงนั้นนะ...”

โคโซพยายามจะส่งเสียงออกไป ทว่าลิ้นของเขากลับแข็งติดเพดานปาก จนไม่มีคำพูดใดเล็ดลอดออกมา

ทั้งสองจ้องมองกันในความมืดอยู่สักพัก จนในที่สุดก็ได้ยินคล้ายเสียง ล้อรถดังขึ้น

“คุณครับ คือว่า...”

เสียงของอีกฝ่ายนั้นแหบพร่าราวกับกำลังระมัดระวังไม่ให้ใครได้ยิน

เมื่อโคโซนิ่งเงียบและยังคงสังเกตท่าทีต่อไป อีกฝ่ายจึงจุดไม้ขีดไฟ ราวกับเพิ่งนึกขึ้นได้ แสงจากไม้ขีดไฟที่วูบไหวท่ามกลางความมืดมิด เผยให้เห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยหนวดเครา ดวงตาสองข้างส่องประกายราวกับ เปลวไฟภายใต้หมวกปีกครอบสภาพยับเยิน

โคโซกลัวใจด้วยความหวาดกลัวอีกครั้ง สิ่งที่ทำให้เขาตกใจไม่ใช่ เพียงใบหน้าออกบุญไม่รับของอีกฝ่าย แต่รวมถึงตำแหน่งที่ใบหน้าของชาย คนนั้นปรากฏอยู่ด้วย ดูเหมือนเขากำลังนั่งอยู่กับพื้น

ทำไมถึงไปนั่งอยู่ตรงนั้นล่ะ...

โคโซชนลุกชันไปหิ้งตัวอีกหน ทว่ายังไม่ทันมองดูให้ชัดเจน อีกฝ่าย ก็รีบทิ้งไม้ขีดไฟลงพื้น ดูเหมือนว่าไม้ขีดไฟจะไหม้ลามถึงนิ้วของเขาเสียก่อน ชายคนนั้นรีบจุดไม้ขีดไฟก้านที่สองพลางเอ่ยว่า

“คุณครับ ชะ... ช่วยมาทางนี้หน่อยสิครับ”

แสงสว่างจากไม้ขีดไฟก้านที่สองทำให้โคโซตระหนักได้ว่าทำไมอีกฝ่าย จึงนั่งอยู่กับพื้น

ชายคนนี้เป็นผู้พิการ เขา นั่งอยู่ในกล่องไม้สี่เหลี่ยมที่มีล้อเล็ก ๆ ติดอยู่ ข้างกายมีไม้เท้าขนาดใหญ่ บริเวณด้านหน้ากล่องห้อยห่วงเหล็กและ ผูกเชือกที่ดูแข็งแรงทนทานเอาไว้ คงเป็นเชือกสำหรับลาก ทว่าตอนนี้กลับ ไม่มีวีแววของผู้ลากอยู่ด้วยเลย

เมื่อเห็นแบบนี้ แม้โคโซจะยังรู้สึกชนลุกชัน แต่ไม่ได้หวาดกลัวเท่า ตอนแรกแล้ว เขาเดินตรงเข้าไปหาอย่างรวดเร็วพร้อมคว้าเอาไม้ขีดไฟมาจุด ด้วยตนเอง ก่อนจะเอ่ยปากถามว่า

“นายมาทำอะไรอยู่ตรงนี้นะ”

เขากถามราวกับตำหนิ ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ตอบคำถามและเอ่ยว่า

“คุณครับ บ้านหลังนี้มันแปลก ๆ ครับ”

เขากล่าวพลางบึ่งคางไปทางประตูบ้านหลังข้าง ๆ

“แปลกเหรอ...”

“ผมได้ยินเสียงแปลก ๆ ร้องว่า ฆาตกร ช่วยด้วย...นะครับ”

4

“ฆาตกร ช่วยด้วย...งั้นเหรอ นี่นายพูดจริงใช่ไหม”

“ครับ ะ...ผมพูดจริงครับ”

“ไม่ใช่ว่าเป็นเสียงจากวิทยุที่ไหนสักแห่งหรอกเหรอ”

“ตอนแรกผมก็คิดแบบนี้เหมือนกันครับ เพราะว่าตอนนั้นที่บ้านหลังนี้...”

เขาชี้ไปที่บ้านหลังข้าง ๆ พลางกล่าวว่า

“กำลังฟังวิทยุอยู่...แต่ว่ามันไม่ใช่ครับ แล้วจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากบ้านหลังนี้อีกรอบครับ”

“เสียงร้องว่าฆาตกรนะเหรอ”

“ใช่ครับ ฟังเหมือนเสียงผู้หญิง แล้วในระหว่างที่ผมตกใจอยู่นั้น ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งหนีออกมาจากบ้านหลังนั้น คุณไม่เจอเธอระหว่างทางเหรอครับ เธอวิ่งหนีไปทางนั้นนะครับ...”

โคโซรูู้สึกหายใจไม่ออกอีกหน ราวกับถูมือที่อยู่ในกระเป๋า กำลังแผดเผา

“ผู้หญิงคนนั้น...มีลักษณะยังไง”

“เอ...ดูเหมือนว่าเธอจะใส่เสื้อผ้าแบบสากลนิยมแล้วก็สวมเสื้อกันฝนด้วย แต่เพราะมันมืด ผมก็เลยไม่เห็นใบหน้าหรือว่ารูปร่างของเธอเลย

แต่ผมได้กลิ่นน้ำหอมกับเสียงรองเท้าของเธอ เลย์รู้ว่าต้องเป็นผู้หญิงแน่ ๆ ครับ อย่างที่คุณเห็นว่าผมพิการแบบนี้ จึงวิ่งตามเธอไปไม่ได้...”

“แล้วผู้หญิงคนนั้นรู้ไหมว่านายอยู่ตรงนี้”

“เอ่อ... น่าจะไม่รู้ครับ เพราะพอเธอพุ่งออกจากประตูเล็กนั้นแล้ว ก็รีบวิ่งไปอีกทางทันทีเลย...”

บ้านเจ้าปัญหาหลังนี้เป็นบ้านชั้นเดียวขนาดค่อนข้างใหญ่ ล้อมรอบด้วยรั้วต้นซีเกะ² ที่ตัดแต่งอย่างประณีต แสงจากด้านในส่องผ่านช่องว่างระหว่างแผงไม้ที่ปลูกไว้ทั่วสวนกว้าง บานประตูหน้าบ้านที่ติดกันสาดดูสวยงามมีภูมิฐานปิดสนิทไว้ทั้งสองบาน ทว่าประตูเล็กด้านข้างกลับเปิดอ้าทิ้งไว้

“นายบอกว่าเธอออกมาจากประตูเล็กนี้ใช่ไหม”

โคโซลองมองเข้าไปด้านหลังประตูเล็กอย่างระมัดระวัง บริเวณโถงหน้าบ้านซึ่งอยู่ลึกเข้าไปราวห้าถึงหกเส้า มีโคมไฟประตูดวงหนึ่งส่องสว่างอย่างโดดเด่นโดยรั้วแนวของผู้คน

“ว่าแต่ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

โคโซถามซ้ำอีกครั้ง ขณะที่ชายพิการกำลังจะเอ่ยปาก เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้ พอเขาสะดุ้งโหยงหันไปมอง ก็ดูเหมือนว่าเจ้าของเสียงฝีเท้านั้นจะเป็นตำรวจสายตรวจ

ตำรวจสายตรวจส่องไฟฉายมาทางพวกเขาด้วยความสงสัย ก่อนเอ่ยถามว่า

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่าครับ”

ตำรวจสายตรวจเดินเข้ามาใกล้ทั้งสองคน

²ไม้พุ่มใบเล็กชนิดหนึ่ง นิยมตัดแต่งเป็นไม้ประดับ

5

“อ๊ะ คุณตำรวจ มาพอดีเลยครับ คือว่าผู้ชายคนนี่...”

โคโซชี้ไปทางชายพิการ

“เขาได้ยินเสียงแปลก ๆ ดังมาจากบ้านหลังนี้น่ะครับ”

“เสียงแปลก ๆ เหรอครับ...”

“เขาได้ยินคนตะโกนว่า ฆาตกร ช่วยด้วย...น่ะครับ นายพูดว่าอย่างนั้นใช่ไหม”

“วะ...วะ...ว่าไงนะ!”

สีหน้าของตำรวจซีดลงในทันที

“นี่คุณ พูดจริงใช่ไหม”

“คะ...ครับ จากนั้นก็มีผู้หญิงพุ่งออกมาจากประตูเล็กนั้น แล้ววิ่งหนีไปทางโน้นครับ”

“ผมเองก็เจอผู้หญิงคนนั้นระหว่างทางด้วยครับ พอเธอเห็นผมก็รีบวิ่งหนีเข้าไปในตรอกฝั่งนั้น ผมเองก็คิดว่ามันแปลกแต่ไม่ได้เอะใจอะไรมากนัก จนเดินมาถึงตรงนี้แล้วเจอผู้ชายคนนี่เข้าน่ะครับ...”

โคโซรู้สึกเหมือนงูมีอในกระเปาะจะแผดเผาเขาขึ้นมาอีกครั้ง ทว่าด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้โคโซกลับเลือกไม่พูดถึงงูมีอที่เขาพบ

ตำรวจหันไปทางชายพิการ

“ผมเคยเห็นคุณแถวนี้บ่อย ๆ นะ แต่ว่าตึกตึ้นป้านั้นแล้ว คุณมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ล่ะ”

“บ้านผมอยู่เลยจากตรงนี้ไปนิดหน่อยครับ ผมกำลังกลับบ้านแล้ว ก็นึกขึ้นได้ว่านูหรือหมด แถมผมอยากจะทำมึ่กเหล้าสักแก้วก่อนนอนด้วย เลยวานลูกไปซื้อนูหรือกับโซจูมาให้ครับ เพราะถ้าผมไปด้วย กว่าจะไปถึงร้านก็คงปิดเสียก่อน...ระหว่างนั้นผมก็เลยนั่งรออยู่ริมถนนตรงนี้ครับ... ว่าแต่เจ้านั้นนะสิ ไปซื้อของแค่นี้ ไม่รู้ต้องใช้เวลาานแค่ไหนกัน”

ตำรวจลองชะโงกหน้ามองเข้าไปด้านหลังประตูเล็ก

“ผู้หญิงคนนั้นวิ่งออกมาทางประตูนี้สินะ”

“ครับ ใช่ครับ”

“คุณตำรวจ ก่ออื่นลองเข้าไปดูลาดเลาตรงโถงหน้าบ้านก่อนดีไหมครับ”

ตำรวจสายตรวจจ้องมาที่โคโตะ

“คุณคือ...?”

“ผมเดินผ่านทางมาน่ะครับ...”

โคโตะยื่นนามบัตรของตัวเอง ตำรวจใช้ไฟฉายส่องอ่านนามบัตรของเขา พร้อมพูดขึ้นว่า

“อาชีพล่ะ...”

“ผมเป็นนักเขียนนิยายครับ แต่ก็ยังเป็นมือใหม่อยู่เลย”

ตำรวจจ้องมองโคโตะด้วยสายตาคมกริบอีกครั้งก่อนเดินเข้าประตูเล็กไป โคโตะยังคงยืนรออยู่ข้างนอกประตูพลาถมองดูตำรวจกดกริ่งที่หน้าประตูบ้าน กระทั่งโคโตะซึ่งยืนอยู่ข้างนอกก็ยังได้ยินเสียงกริ่งดังก้อง ทว่ากลับไม่มีผู้ใดตอบรับจากภายในบ้านเลย ตำรวจตะโกนเสียงดังอย่างรำคาญใจ ขณะนั้นเองปรากฏว่ามีสัตว์ตัวเล็กเดินออกมาจากประตูรั้วไม้เตี้ยข้างประตูบ้าน มันเอาตัวถูไถไปกับขาของตำรวจ

ดูเหมือนจะเป็นแมว ตำรวจพยายามเอามาเหยียบไล่แมวออกไปสองสามครั้ง แต่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จู่ๆ เขาก็ร้องตะโกนเสียงดังและถอยกรูดจากแมวไปสองสามก้าว

6

“ปะ...เป็นอะไรไปครับ เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า”

โคโตะซึ่งยืนอยู่ข้างนอกจนถึงเมื่อครู่นี้รีบพุ่งตัวเข้าไปข้างในประตูรั้ว โดยมีชายพิการไถรถลากของตนตามเข้ามาอย่างคล่องแคล่ว

“แมว...แมวมัน...”

“แมวมันทำไมเธอครับ”

โคโซมองไปรอบๆ ด้วยความสงสัย แต่ไม่มีแมวอยู่เลยสักตัว มันคงตกใจวิ่งหนีหายไปในช่วงเวลาที่ตำรวจกระโดดหนี

“คุณครับ ถ้าแมวละก็ เมื่อกี้มันวิ่งลอดใต้ประตูรั้วไม้หนีไปแล้วครับ”

ชายพิการมาปรากฏตัวอยู่ข้างๆ พร้อมกับเสียงรถลากของเขาที่ส่งเสียงเอี้ยดอียดตามทางเดิน

“คุณตำรวจครับ แมวมันมีอะไรเธอครับ”

โคโซถามอีกครั้งด้วยความสงสัย

ตำรวจยืนนิ่งอึ้งจนพูดไม่ออกด้วยใบหน้าซีดเผือด เมื่อรู้สึกตัว เขาก็ก้มตัวลงและเอามือแตะชายกางเกง เมื่อมองไปก็พบรอยเปื้อนสีดำสกปรกราวกับถูกแปร่งฟูกันปาดใส่

“อ๊ะ เลือด...”

ชายพิการมองเห็นรอยเลือดนั้นและร้องเสียงหลง

“กะ...เกิดอะไรขึ้นนะครับ นั่นนะ...”

“แมวตัวเมื่อกี้ ตัวมันโชกเลือดไปหมดเลย”

ตำรวจพูดออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ พลังใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดนิ้วที่เปื้อนเลือดอย่างลนลาน

โคโซเหลือบมองชายคาบ้านโดยไม่ตั้งใจ มีจิ้งจกตัวหนึ่งเกาะอยู่เหนือโคมไฟ ใต้โคมไฟดวงนั้นมีป้ายชื่อตัวอักษรหนาใหญ่เขียนเอาไว้ว่า “อุงาจิน คุซุริโกะ”

“อ้อ ที่นี่คือบ้านของอุงาจิน คุซุริโกะ เองเหรอเนี่ย”

“คุณรู้จักอุงาจิน คุซุริโกะ เธอครับ...”

ทันใดนั้นเอง สายตาของตำรวจที่กำลังจ้องใบหน้าของโคโซเขม็งก็ฉายแววเคลือบแคลงใจ

“เปล่าครับ ไม่ได้รู้จักกันหรอก...เธอเป็นร่างทรงใช่ไหมล่ะครับ ผมมีรุ่นพี่คนหนึ่ง เขาเป็นพวกคลั่งไคล้เรื่องศาสตร์แห่งวิญญาณมาก ชอบไปทำพิธีเข้าทรงอะไรทำนองนี้อยู่บ่อยๆ ผมเองก็เคยเจอคุซุริโกะสองสามครั้งครับ แต่ไม่นึกเลยว่าเธออาศัยอยู่ในบ้านหุรุหรานาดันนี่”

“อะไรกัน คงจะมีผู้อุปถัมภ์อยู่ละสิ”

ตำรวจพิมพ์พารากับพนาคำพูดออกมา ทันใดนั้นประตูรั้วไม้ก็เปิดออก พร้อมส่งเสียงเสียดสีทั้งที่ไม่มีลมพัด ทั้งสามคนหันขวับไปมองด้วยความตกใจ ขณะที่ตำรวจวางมือลงบนปืนพกตรงสะโพกตามสัญชาตญาณ

ทว่าประตูบานนั้นไม่ได้ถูกเปิดออกด้วยฝีมือมนุษย์ ดูเหมือนข้อต่อของบานประตูจะเสื่อมสภาพไปตามกาลเวลา จึงเปิดออกเองตามธรรมชาติ

โคโซลอบมองเข้าไปด้านใน แม้อันนั้นจะถูกล็อกไว้อย่างแน่นหนา แต่ดูเหมือนที่ไหนสักแห่งในบ้านเปิดไฟทิ้งไว้ เพราะมีแสงสลัวลอดออกมาจากช่องลมเหนือประตูบานเลื่อน

“คุณตำรวจ ลองเข้าไปดูข้างในกันดีไหมครับ...”

7

ด้านในของสวนซึ่งปกคลุมด้วยต้นไม้ขนาดพรวนต่างถูกความมืดมืดโอบล้อม แต่ก็ได้มีตีสินจนมองไม่เห็นอะไรเลย แสงสว่างที่เล็ดลอดผ่านช่องลมเหนือประตูบานเลื่อนตกกระทบใบดอกชิบะกิสองประกายแวววาว กลิ่นต้นไม้ใบหญ้าช่วงก่อนเข้าสู่ฤดูฝนทำให้อึดอัดจนแทบสำลัก

ตำรวจสายตรวจหนุ่มมีท่าทีลังเลเล็กน้อย แต่เมื่อโดนโคโซกระตุ้น เขาก็เดินลอดผ่านกิ่งอ่อนของต้นเมเปิ้ลที่ยื่นออกมาเหนือรั้วไม้และเดินผ่านประตูรั้วเข้าไปด้านใน โคโซเดินตามหลังเข้าไปติดๆ มีเพียงชายพิการเท่านั้นที่ยังอยู่ข้างนอก

“คุณอุงาจิน คุณอุงาจินครับ”

ตำรวจหนุ่มก้าวขึ้นไปบนแท่นวางรองเท้าหน้าบ้าน แล้วตะโกนเรียกจากข้างนอกบานกันฝน ทว่าไม่มีเสียงตอบรับกลับมาเช่นเคย ความเงิบงันราวกับจะบาดลึกเข้าไปถึงกระดูกแผ่ไปทั่วทั้งภายในและภายนอกบานกันฝน

“คุณตำรวจ ลองเข้าไปข้างในอีกหน่อยไหมครับ คงจะมีบานกันฝน

ลักบานเปิดอยู่แน่ ๆ เพราะมีแมววิ่งออกมาด้วยที่ครับ”

โคโซเดินลอดผ่านต้นไม้ในสวนและเลียวตรงมุมบ้าน ไยแมงมุมติดตามใบหน้าของเขาชวนให้รู้สึกขยะแขยง

ตัวบ้านกว้างขวางกว่าที่คิดเอาไว้ เมื่อพวกเขาเลียวเข้าตรงมุมอาคารก็พบกับระเบียงทางเดินซึ่งเชื่อมไปยังอาคารอีกหลังหนึ่ง ดูเหมือนว่าข้างหน้านี้จะมีอาคารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ตั้งห่างออกไป แล้วก็เดินไปตามคาน ที่อาคารหลังนั้นมีบานกันฝนบานหนึ่งเปิดทิ้งเอาไว้จริง ๆ

ทั้งสองรีบรุดไปยังบานกันฝนบานนั้น ทว่าน่าเสียดายที่มันดันอยู่สุดริมระเบียง จึงมองไม่เห็นภายในห้องจากตรงนั้น อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าในห้องนั้นจะเปิดไฟทิ้งเอาไว้ เพราะลำแสงสลัวทอดยาวมาจนถึงระเบียง

“คุณอุงาจิน คุณอุงาจิน มีใครอยู่ไหมครับ”

ตำรวจหนุ่มลองส่งเสียงเรียกอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ ทว่าในขณะนั้นกลับมีเสียงคล้ายอะไรบางอย่างล้มกระแทกพื้นดังมาจากห้องด้านในสุด

ทั้งโคโซและตำรวจซึ่งกำลังรู้สึกประหม่าอยู่แล้วพลันสะดุ้งเฮือก

“คะ...ใครอยู่ตรงนั้นนะ!”

ไม่มีเสียงใดตอบกลับมา เขา รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวทันใดนั้นโคโซก็ตึงแขนเสื้อตำรวจ

“คุณตำรวจ ดูนั่น...”

โคโซชี้ไปที่ระเบียงไม้ บนพื้นมีรอยเท้าเป็นดวง ๆ กระจัดกระจายคล้ายมีคนนำดอกโบตั๋นมาโปรยอยู่เต็มไปหมด ตำรวจสาดไฟฉายส่องดูและพบว่านั่นคือรอยเท้าแมวเปื้อนเลือด

“เอาละ แบบนี้ก็คงไม่มีทางเลือกแล้ว ลองเข้าไปดูข้างในกันเถอะครับ คุณมัตสึบาระเองก็เข้าไปด้วยกันสิครับ”

เสียงของตำรวจลั่นเครือ โคโซพยักหน้ารับเงียบ ๆ ก่อนถอดรองเท้าออกด้วยนิ้วมือลั่นเทา

อาคารแยกหลังนี้ระกอบไปด้วยห้องขนาดแปดเสื่อและสิบเสื่อติดกัน เมื่อพวกเขามาถึงห้องขนาดสิบเสื่อ ทั้งตำรวจหนุ่มและโคโซต่างก็ยืนนิ่งราวกับฝ่าเท้าตรึงไว้กับพื้นระเบียง

8

ดูเหมือนว่าห้องขนาดสิบเสื่อนี้จะมิใช่เพื่อให้ร่างทรงองาจิน คุซุริโกะ สวดภาวนาต่อเทพเจ้าเพื่อให้จิตใจสงบนิ่ง

ลึกเข้าไปด้านหลังของห้องที่ปูด้วยเสื่อทาทามิเป็นพื้นปูไม้กระดานประมาณหกเสื่อ ซึ่งด้วยผ้ามาบิสีม่วงที่ย้อมลายตราประจำตระกูลเป็นสีขาวเอาไว้ บริเวณพื้นไม่มีแท่นบูชาตั้งอยู่ และที่ด้านบนนั้น เหนือแท่นมีม้วนภาพแขวนที่เขียนด้วยลายมืออันทรงพลังและสง่างามว่า *เทพอะไรสักอย่าง* เนื่องจากลายมืออันหวิดและทรงพลังมากเกินไป จนทั้งตำรวจและโคโซอ่านออกเพียงแค่ว่าเทพเท่านั้น

บนแท่นบูชายังมีกระจก ลูกแก้ว พานบูชา และแจกันเซรามิกปักดอกซากุระที่ล้มคว่ำอยู่ เสียงเมื่อครู่ที่โคโซกับตำรวจได้ยินอาจเป็นเสียงแจกันใบนี้ล้มก็เป็นได้

ทว่าทั้งทั้งสองจะสังเกตเห็นเรื่องเหล่านั้นได้ก็ผ่านไปสักพักแล้วไม่สิ อันที่จริงทั้งสองไม่รู้ตัวอยู่พักใหญ่เลยด้วยซ้ำว่ามีแท่นบูชาอยู่ตรงนั้น

วินาทีที่พวกเขาเข้าไปยืนอยู่หน้าห้องขนาดสิบเสื่อ สิ่งที่ตั้งดูตลึงตา คือภาพอันน่าสยดสยองจนแทบทำให้เย็นยะเยือกไปถึงไขกระดูก

ด้านหนึ่งของห้องดังกล่าวกลายเป็นทะเลเลือดและมีรอยเท้าแมวเป็นดวงคล้ายกับดอกโบตั๋นกระจายอยู่ทั่วห้อง

ท่ามกลางฉากหลังอันน่าสยดสยองนี้มีร่างเปลือยเปล่าของผู้หญิงไร้ซึ่งอารมณ์ติดกาย... สะอาดบริสุทธิ์ไม่ต่างจากเมื่อแรกลืมตาดูโลกนอนทอดกายราวกับดอกโบตั๋นร่วงโรย เธอนอนคว่ำหน้าอยู่ครึ่งหนึ่งจึงมองเห็นหน้าได้ไม่ชัดเจน แต่จากทรงผมที่ดูคล้ายเทพเจ้าโอคุนิฮิชิ³ ในตำนานเรื่องกระต่ายแห่งอินาบะ จึงรู้ได้ทันทีว่านี่คือองาจิน คุซุริโกะ เจ้าของบ้านหลังนี้

คุซุริโกะล้มคว่ำอยู่ในสภาพใช้มือทั้งสองข้างตะกุกตะกักเสื่อทาทามิ แต่ที่

³ เทพแห่งความมั่งคั่ง การเพาะปลูก และเทพคุ้มครองข้าวของเครื่องใช้ในบ้าน

น่าสยดสยองยิ่งกว่านั้นคือสภาพศพของเธอ!

ผิวขาวนวลอวบอ้วนของหญิงวัยสี่สิบปีเต็มไปด้วยรอยกรีดน่าสยดสยอง
จำนวนนับไม่ถ้วน

เลือดสีแดงฉานไหลเป็นสายพาดผ่านไปทั่วร่างกายของเธอ เกิดเป็น
สีแดงขาวสลับกันราวกับตาข่าย

สภาพศพช่างโหดร้ายจนไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ แต่
เพราะว่ามันโหดร้าย โคอโซจึงคิดว่ามันช่างเป็นฉากที่สยองงามจนทำเอาสติ
แทบหลุดลอยเลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม ในขณะนั้นสิ่งที่ทำให้จิตวิญญาณของทั้งคอโซและ
ตำรวจหนุ่มต้องตกตะลึงจนเป็นอัมพาตไม่ได้มีเพียงศพอันน่าสยดสยองเท่านั้น

รอบๆ ศพของคุซุริโกะมีแมวตัวน้อยตัวใหญ่ สีขนหลากหลาย หนึ่งตัว
สองตัว สามตัว สี่ตัว ห้าตัวที่โซกไปด้วยเลือดกำลังเดินเฟ่นผ่านไปมา
เมื่อแมวพวกนั้นเห็นคอโซและตำรวจก็ต่างพองขนตั้งชัน ดวงตาสีทอง
ฉายประกายแวววับ แมวบางตัวถึงขั้นมีเลือดสีแดงฉานเปโระปากอยู่ด้วย

“นะ...นะ...นี่มัน...”

ทันใดนั้นตำรวจสายตรวจหนุ่มก็หมุนตัวกลับและวิ่งโซซัดโซเซออกไป
ที่ระเบียงทางเดินราวกับคนเมา

หลังจากนั้นไม่นาน คอโซที่ยังคงยืนเหม่อลอยอยู่ตรงนั้นก็ได้ยิน
เสียงนกหวีดดังก้องไปทั่วบริเวณ

บ้านคนทรง

I

เวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงหลังจากมัตสึบาระ โคโซ พบเห็นเงาของหญิงสาว นำส่งสัยเป็นครั้งแรก รองสารวัตรยามากุจิ หัวหน้าชุดสืบสวนจากสถานีตำรวจ โนคาตะ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานและฝ่ายสืบสวนที่ได้รับแจ้ง เหตุตัวนั้นก็มาถึงที่เกิดเหตุด้วยรถจี๊ป ซึ่งขณะนั้นเวลาก็ล่วงเลยจนห้าทุ่มแล้ว

ในกลุ่มเจ้าหน้าที่มากมายซึ่งกำลังทยอยลงจากรถจี๊ป ตำรวจสายตรวจ หม่อมฮนดะสังเกตเห็นหัวหน้าชุดสืบสวน จึงรีบพุ่งตัวเข้าไปรายงานสถานการณ์ อย่างตื่นตระหนก รองสารวัตรยามากุจิฟังเรื่องราวไปพลางพยักหน้ารับ ไปพลางจนเดินมาถึงหน้าประตูรั้วไม้ ทันใดนั้นเขาก็หยุดกึกด้วยความตกใจ

“อะไรนะ ผู้ชายคนนั้น...”

ไม่แปลกที่รองสารวัตรยามากุจิจะตกใจ เพราะไม่ใช่เรื่องปกติเท่าไรนัก ที่จะมีผู้ชายหมวดเครารุงรังซึ่งนั่งอยู่บนรถคนพิการมาอยู่แถว ๆ โถงหน้าบ้าน อันมืดสลัวแบบนี้ ช่างรถลากมีเด็กชายอายุราวเจ็ดแปดขวบกำลังยืนเหม่อลอย พร้อมขวดโซจูในมือ เด็กคนนั้นมีร่างกายแข็งแรงและหน้าตาดี ทว่าดวงตา กลับไร้แวว

“ผู้ชายคนนี้ไต่ขึ้นเสียดคนตะโกนว่าฆาตกร...อยู่หน้าประตูนี้ครับ”

หลังจากเจ้าหน้าที่ฮนดะอธิบายสถานการณ์คร่าว ๆ รองสารวัตร

ยามากูจิกิหันกลับไปกระซิบบางอย่างกับตำรวจอีกนายทันที เมื่อตำรวจนายนั้นเดินไปทางรถลากของชายพิการ เจ้าหน้าที่ทั้งหมดก็แห่กันเข้าไปหลังประตูรั้วไม้ เมื่อรองสารวัตรยามากูจิเห็นมัดสีบาระ โคโซ ยืนอยู่กับตำรวจสายตรวจอีกนายนอกบานกันฝน เขาก็หยุดชะงักอีกครั้งและหันไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจฮนตะ

“ผู้ชายคนนั้นคือใคร...”

เจ้าหน้าที่ฮนตะอธิบายคร่าว ๆ อีกครั้ง พร้อมเอานามบัตรที่ได้รับจากโคโซออกมาให้ดู รองสารวัตรยามากูจิใช้ไฟฉายส่องอ่านนามบัตรและมองไปทางโคโซด้วยสีหน้าเคลือบแคลง จากนั้นก็เดินเข้าไปหลังบานกันฝนทั้งอย่างนั้น ทว่าทันทีที่ได้เห็นภาพอันน่าสยดสยอง เขาก็อุทานขึ้นมาว่า

“โอ้ นะ...นี่มัน...”

กระทั่งรองสารวัตรผู้มากประสบการณ์ก็ยังอดไม่ได้ที่จะเปลืองพะงะถอยหลังไปหนึ่งก้าวตามสัญชาตญาณ

“ถ่ายรูปไว้ก่อนแล้วกัน ฮนตะ ไม่มีใครแตะต้องอะไรในที่เกิดเหตุใช่ไหม”

“ครับ แน่แน่นอนครับ ทันทีที่พบศพ ผมก็ให้คิดากาวะรีบมาเผ้าที่นี้ไว้แล้วติดต่องไปที่สถานีตำรวจทันทีครับ”

“นายเข้ามาคนเดียวเหรอ”

“เปล่าครับ คือว่าผมเข้ามาที่นี่กับผู้ชายที่ชื่อมัดสีบาระครับ ผมไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น...”

รองสารวัตรยามากูจิส่งสายตาดำหนิเล็กน้อยแล้วถามต่อว่า

“นอกจากเหยื่อแล้ว บ้านหลังนี้ไม่มีใครอยู่เหรอ”

“เท่าที่เห็นดูเหมือนจะเป็นแบบนี้ครับ”

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงเรียกจากตำรวจสืบสวนที่อยู่นอกบานกันฝน

“หัวหน้าครับ มีผู้หญิงคนหนึ่งบอกว่าเธออาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้กำลังเข้ามาทางประตูหน้าครับ...”

2

“อา งั้นหรือ ถ้างั้น...”

รองสารวัตรยามากุจิมองไปรอบ ๆ พลังเอ่ยว่า

“คุณตรงนี้ก็คงไม่เหมาะเท่าไร เอะเออะ ลองถามผู้หญิงคนนั้นดู แล้วกัน ฮนตะ นายอ้อมไปทางโถงหน้าบ้านแล้วช่วยเปิดประตูจากด้านในให้ที”

“ครับ!”

เจ้าหน้าที่ฮนตะวิ่งไปทางโถงหน้าบ้านทันที

“ถ้างั้นก็ฝากถ่ายรูปด้วยนะ พอถ่ายเสร็จแล้วก็เก็บพวกรอยนิ้วมือทุกอย่าง อย่าให้มีอะไรตกหล่นได้ล่ะ”

“รับทราบครับ”

รองสารวัตรยามากุจิก้าวออกมานอกบานกันฝนโดยทิ้งเสียงตอบรับของเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานไว้ข้างหลัง ทันใดนั้นเอง เขาก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นหญิงสาวท่าทางประหลาดคนหนึ่งยืนอยู่

ผู้หญิงคนนั้นท่ามคล้ายกับเทพเจ้าโอคุนิฮิซึซึ่งเป็นทรงเดียวกับศพที่นอนคว่ำอยู่ในห้องเสื้อทาตามิ แม้จะเห็นไม่ชัดว่าเธอสวมเสื้อผ้าสีอะไร แต่ดูจากเสื้อคลุมกิโมโนแขนยาวกับกางเกงฮากามะ¹ ที่เธอสวม ก็บอกได้ทันทีว่าเธอทำอาชีพเดียวกับคุซุริโกะแน่นอน

“อ้อ เธอใช้ไหมที่บอกว่าอาศัยอยู่บ้านหลังนี้นะ...”

“ใช่ค่ะ เกิดอะไรขึ้นกันแน่คะ พวกคุณเข้าไปทำอะไรในห้องทำพิธีเหโรค่ะ”

หญิงสาวเบิกตากว้าง จ้องไปยังแสงแฟลชที่ลอดผ่านช่องลมเหนือประตูบานเลื่อน รวมถึงเหล่าตำรวจสืบสวนซึ่งเดินขวัไไขว่ เสียงของเธอสิ้นเครือเล็กน้อย

¹ เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น ลักษณะเป็นกางเกงขากว้างคล้ายกระโปรง มีเชือกผูก มักสวมทับชุดกิโมโน

“คือว่า... คุณกันตรงนี่คงไม่สะดวกเท่าไรหรอก ไปทางด้านนั้นกันเถอะครับ ผมให้เจ้าหน้าที่ไปเปิดประตูหน้าบ้านให้แล้ว”

“ค่ะ แต่ว่า...”

หญิงสาวตัวแข็งทื่อ เอ่ยล่อล้าลักว่า

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่เธอคะ ขอรับรองละ ช่วยบอกที่เถอะค่ะ เกิดอะไรขึ้นกับท่านอาจารย์เธอคะ”

“ท่านอาจารย์...?”

“ค่ะ ท่านอาจารย์อุงาจิน คุซุริโกะ ค่ะ”

“อ้อ งั้นคุณก็เป็นลูกศิษย์สินะ ก่อนอื่นเราไปทางนั้นกันก่อนเถอะครับ”

รองสารวัตรยามากุจิเดินนำไปสองสามก้าวก่อนจะหยุดเดินราวกับนึกบางอย่างขึ้นได้ เขาใช้ไฟฉายส่องดูนามบัตรที่ได้มาจากเจ้าหน้าที่ฮันตะอีกครั้ง

“คุณมัดตีบาระ โคโซ...สินะครับ”

เขาหันไปทางโคโซ

“ครับ เอ่อ ชะ...ใช่ครับ”

โคโซซึ่งกำลังเหม่อลอยถูกเรียกโดยไม่ทันตั้งตัว จึงขานรับอย่างตะกุกตะกักเล็กน้อย

“ตอนเจ้าหน้าที่ฮันตะวิ่งออกจากห้องไป คุณคงไม่ได้แต่ต้องอะไรในห้องทำพิธีใช่ไหมครับ”

“มะ...ไม่เลยครับ ผมเองก็รีบออกจากห้องตามไปทันทีเลยครับ”

“อ้อ งั้นเธอ ผมมีเรื่องจะถามคุณด้วยเหมือนกัน ช่วยไปรอผมที่โถงหน้าบ้านก่อนได้ไหมครับ”

“รับทราบครับ”

โคโซเดินตามหลังรองสารวัตรยามากุจิและหญิงสาวคนนั้นไปพลางนึกโล่งอก

3

บริเวณนอกประตูรั้วไม้ ชายพิการกำลังถูกตำรวจสืบสวนซักถามอะไรบางอย่างข้างตัวเขามีเด็กชายหน้าตาน่ารักแต่แววตาเลือนลอยยื่นมือขอตัวโจชูด้วยสีหน้าว่างเปล่าเช่นเดิม

ดูเหมือนจะมีฝูงชนมามุงอยู่นอกประตูเป็นจำนวนมาก เสียงซุบซิบพึมพำรวมกับเสียงตะโกนของตำรวจและนักข่าวหนังสือพิมพ์ที่กำลังโต้เถียงกันไปมาทำให้บ้านหลังนี้ดูสมเป็นบ้านที่เกิดเหตุร้ายมากขึ้น เมื่อเทียบกับความเงียบสงบก่อนหน้านี้ มัตสึบาระ โคะโซ รู้สึกเหมือนกับว่ากำลังฝันอยู่เลยทีเดียว

“คุณมัตสึบาระครับ”

“ครับ”

“รออยู่ตรงนี้ก็ก่อนนะครับ ส่วนคุณ รีบไปตามผมมาด้วยครับ”

รองสารวัตรยามากุจิพยักหน้าให้หญิงสาวแล้วเดินเข้าประตูหน้าบ้านซึ่งเจ้าหน้าที่สนตะเปิดรอไว้ให้

เจ้าหน้าที่ตำรวจสนตะดูเหมือนจะหาสวิตช์ไฟไม่เจอ เขาส่องไฟฉายคลำหาในความมืดอย่างลับสน เมื่อหญิงสาวเห็นเช่นนั้นจึงเดินนำเข้าไปเปิดสวิตช์ไฟอย่างรวดเร็ว ทันทีที่แสงสว่างวาบขึ้น โถงทางเข้าบ้านที่โอ้อ่ากว้างขวางและหรูหราก็ปรากฏแก่สายตา

“พอจะมีห้องเงียบๆ ให้เราคุยกันไหมครับ...”

หญิงสาวไม่ตอบอะไร เธอเดินเข้าไปในบ้าน เลี้ยวขวาไปตามโถงทางเดินและเปิดประตูบานเลื่อนห้องแรกสุด จากนั้นก็เปิดสวิตช์ไฟ ก่อนเอ่ย

“เชิญค่ะ”

เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบ

ห้องนี้ดูเหมือนจะถูกใช้เป็นที่ห้องสำหรับรับแขก มีโต๊ะขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางห้องและเบาะรองนั่งบางๆ กระจายอยู่รอบๆ รองสารวัตรยามากุจิกับหญิงสาวนั่งลงตรงข้ามกันโดยมีโต๊ะตัวนั้นคั่นกลาง

“ก่อนอื่น คุณชื่ออะไรครับ”

รองสารวัตรยามากุจิหยิบสมุดบันทึกออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

“อุงาจิน นัตสึเเมะ ค่ะ”

“อุงาจิน นัตสึเเมะ... นั่นคือชื่อจริงของคุณหรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ”

แก้มของหญิงสาวขึ้นสีระเรื่อเล็กน้อย

“ชื่อจริงของฉันคือโยโกยามะ นัตสึโกะ ค่ะ แต่ท่านอาจารย์ตั้งชื่อใหม่นี้ให้ค่ะ”

“คุณก็เป็นคนทรงเหมือนกับอาจารย์ใช่ไหม”

“ค่ะ ท่านอาจารย์บอกว่าฉันมีพรสวรรค์ด้านนี้ค่ะ...”

นัตสึเเมะแก้มแดงเรื่อขึ้นอีกครั้ง

การที่เธอมีอาชีพเป็นร่างทรงทำให้สีหน้าและท่าทางของเธอแตกต่างจากหญิงสาวทั่วไป แต่เมื่อมองดูดี ๆ ในที่สว่างเช่นนี้ เธอก็จัดว่าเป็นหญิงสาวที่สะสวยคนหนึ่งเลยก็เดี๋ยวนั้น เธอมีจมูกโด่งคมชัดตามแบบความงามดั้งเดิม และดวงตาน้ำวาวชวนหลงใหล

“นอกจากอาจารย์กับคุณแล้ว มีใครอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้อีกไหมครับ”

“ตายจริง!”

นัตสึเเมะมองไปรอบ ๆ ราวกับนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“ปีเตอร์เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ฉันไม่ได้ยินเสียงปีเตอร์เลยค่ะ”

“ปีเตอร์เหรอครับ”

“สุนัขเฝ้าบ้านค่ะ เป็นสุนัขที่เห่าเก่งมาก”

ทว่าทั้งมัตสึบาระ โคโซ และเจ้าหน้าที่ตำรวจฮนดะไม่เคยได้ยินเสียงสุนัขเฝ้าในบ้านหลังนี้เลยแม้แต่ครั้งเดียว

4

“เอ่อ คือว่า...จะให้ฉันเรียกคุณว่าอะไรดีคะ”

“เรียกผมว่ายามากุจิก็ได้ครับ”

“ถ้าฉันคุณยามากุจิ เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่คะ มีโจรบุกรุกเข้ามา
หरोคะ หรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับท่านอาจารย์...”

“คุณรู้ว่าคือนี่อาจารย์ของคุณอยู่ที่นั่นสิคะ”

“คะ เพราะว่า...ท่านอาจารย์บอกว่าคือนี่อยากอยู่คนเดียว ก็เลยให้
ทุกคนออกไปข้างนอกคะ”

“ทุกคนหरोครับ...”

“มีฉัน คุณป้า แล้วก็เด็กนักศึกษา รวมทั้งหมดสามคนคะ”

“ในครอบครัวมีกันแค่นี้ ไม่มีคนอื่นแล้วหरोครับ”

“เอ่อ คือ...”

นัตสึเมะพูดจาตะกุกตะกักเล็กน้อย จากนั้นแก้มของเธอก็ขึ้นสีระเรื่อ
“ถ้าไม่อยากจะพูดก็ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวยังงี้ก็คงได้รู้อยู่ดี แต่คงจะดีกว่า
ถ้าคุณเล่าเรื่องทั้งหมดที่รู้ให้เราฟัง เพราะว่าเป็นคดีฆาตกรรม...”

“คดี...ฆาตกรรมหरोคะ!”

ร่างกายของนัตสึเมะแข็งทื่อ

“ใคร...ใคร...ใครถูกฆาตกรรมคะ”

“เหยื่อคือคนที่คุณเรียกว่าท่านอาจารย์นั่นละครับ เดี่ยวยังงี้ก็ต้องให้
คุณดูศพอยู่ดี...เพราะงั้นถ้าคุณรู้อะไรก็บอกมาให้หมดเถอะครับ”

นัตสึเมะเบิกตากว้าง จ้องมองใบหน้าของรองสารวัตรยามากุจิ

“แต่ว่า...แต่ว่า...ใครเป็นคนทำเรื่องแบบนั้น...”

“เราจะสืบสวนเรื่องนั้นหลังจากนี้เองครับ แล้วมีสมาชิกครอบครัว
คนอื่นอีกไหม...”

ดูเหมือนนัตสึเมะจะตกอยู่ในห้วงความคิดบางอย่าง เธอจึงไปทาง
รองสารวัตรยามากุจิโดยไม่กะพริบตาแม้แต่หน่อย จนรองสารวัตรยามากุจิ
คิดว่าเธอไม่ได้ยินคำถามเมื่อครู่นี้ จึงถามซ้ำอีกครั้ง

“แล้วสมาชิกครอบครัวคนอื่น...”

“ไม่ค่ะ มีแค่นี้ค่ะ สามคนเมื่อก็รวมท่านอาจารย์เป็นสี่คนค่ะ แต่ว่า...”

เธอพูดตะกุกตะกักเล็กน้อย

“บางที่ผู้อุปถัมภ์ของท่านอาจารย์ก็มาที่นี้เป็นครั้งคราวค่ะ”

“หมายความว่า...”

“เอ่อ ในนิคมบาซิมิร้านขายกิโมโนเจ้าใหญ่ที่ชื่อว่าทากิงาวะอยู่ไซ้ใหม่
ล่ะคะ เจ้าของร้านคนนั้นแหละค่ะ”

ร่องสารวัตรยามากุจิเองก็รู้จักร้านทากิงาวะที่นิคมบาซิมิเช่นกัน ไม่
ถ้าเป็นคนโตเกี่ยวไม่ว่าใครก็คงรู้จักกันทั้งนั้น ร่องสารวัตรยามากุจิคิดในใจว่า
คดีนี้คงเป็นคดีที่ลำบากเอาเรื่องเข้าเสียแล้ว

“อุปถัมภ์ที่ว่า หมายถึงมีความสัมพันธ์ทางกายไซ้ใหม่ครับ”

“เรื่องแบบนั้นฉันคงพูดเองไม่ได้ค่ะ”

นัตสึเมะปฏิเสธรเสียงแข็ง ทันใดนั่นเองเธอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงตัง
กับเสียงก่นด่าดังมาจากหลังบ้าน

5

เสียงโหวกเหวกรวมกับเสียงโครมครามดังขึ้น เมื่อเสียงนั้นเจียบสงบลง
คงหมายความว่า การต่อสู้ได้สิ้นสุดลงแล้ว

ร่องสารวัตรยามากุจิลุกขึ้นมองออกไปนอกบานเลื่อนก็เจอเจ้าหน้าที่
สนตะยืนอยู่

“ฮนตะ ฮนตะ”

“ครับ”

เขายกมือห้ามเจ้าหน้าที่สนตะซึ่งกำลังวิ่งเข้ามาหา

“ดูเหมือนจะเกิดเรื่องที่บ้าน นายช่วยไปดูให้หน่อยสิ”

“รับทราบครับ”

ยามากุจิมองดูเจ้าหน้าที่ฮนตะออกจากบ้านไปและกลับมาหนึ่งเผชิญหน้า
นัดสี่เฆะอีกครั้ง

“เจ้าของร้านทาฮิงาวะคนนั้นเริ่มอุปถัมภ์อาจารย์ของคุณตั้งแต่เมื่อไหร่
ครับ”

“น่าจะประมาณฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้วค่ะ ได้ยินว่าตอนนั้นภรรยาของเขา
เพิ่งเสียชีวิต เขาเลยเริ่มหันมาสนใจศาสตร์แห่งวิญญาณนะคะ”

“คุณคุซุริโกะอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้มาตั้งแต่แรกแล้วหรือครับ”

“เปล่าค่ะ อาจารย์ย้ายเข้ามาตอนฤดูร้อนปีที่แล้วค่ะ...”

“หมายความว่าย้ายเข้ามาหลังได้รับการอุปถัมภ์จากเจ้าของร้านทาฮิงาวะ
สินะ”

นัดสี่เฆะเหลือบมองร่องสารวัตรยามากุจิ ก่อนตอบ

“ค่ะ...”

“ถ้าอย่างนั้น บ้านหลังนี้ก็ได้รับมาจากเจ้าของร้านทาฮิงาวะสินะครับ”

“เอ่อ...ฉันไม่รู้ถึงขั้นนั้นหรอกค่ะ”

“แต่ว่าคุณอยู่กับอาจารย์มาตลอดไม่ใช่หรือครับ”

“มันก็ใช้อยู่หรือค่ะ แต่ว่า...ฉันไม่ได้รู้ถึงขั้นเรื่องการเงิน...แต่คิดว่า
คงจะเป็นอย่างนั้นนะคะ...”

“คุณคุซุริโกะอาศัยอยู่ที่ไหนก่อนจะย้ายมาที่นี่หรือครับ”

“อยู่แถว ๆ อคาซากะค่ะ”

“อยู่คนเดียวหรือครับ...”

“ไม่ใช่ค่ะ อาศัยอยู่กับท่านอาจารย์ใหญ่ค่ะ”

“ท่านอาจารย์ใหญ่หรือครับ...”

“ท่านเป็นปรมาจารย์ด้านไสยศาสตร์ชื่อทาเทเบะ ทามง ค่ะ ท่านผู้นั้น
จะแสดงปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ผ่านท่านอาจารย์ที่เป็นร่างทรงค่ะ”

“ตอนนี้แยกทางกับคนคนนั้นแล้วหรือครับ”

“ไม่ใช่แบบนั้นค่ะ ท่านอาจารย์เป็นคนทรงที่มีความสามารถมาก
ท่านอาจารย์ใหญ่ไม่มีทางปล่อยให้หลุดมือไปหรอกค่ะ”

รอยยิ้มจาง ๆ ปรากฏขึ้นตรงมุมปากของร่องสารวัตรยามากุจิ ใน

ขณะนั้นเจ้าหน้าที่ฮันตะและตำรวจสืบสวนอีกนายก็ปรากฏตัวขึ้น
แววตาของตำรวจนายนั้นไม่อาจปกปิดความตื่นเต้นเอาไว้ได้เลย

6

“อ้อ ซาวาคะ ดูเหมือนเสียงจะดังมาจากทางหลังบ้านสินะ เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

“ครับ คือว่า...”

เจ้าหน้าที่ซาวาคะมองไปทางนัตสึเมะ

“เธอเป็นคนในบ้านนี้เหรอครับ...”

“ใช่ เป็นลูกศิษย์ของผู้ตายนะ”

“อา งั้นเหรอครับ งั้นผมขอถามอะไรคุณหน่อยสิครับ...”

เจ้าหน้าที่ซาวาคะหันไปถามนัตสึเมะ

“บ้านหลังนี้มีคนชื่อว่าคามุระ ทัตสึโอะ ไหมครับ”

“มีค่ะ เป็นเด็กนักเรียนอยู่ที่บ้านเราค่ะ...ว่าแต่ถามถึงคุณคามุระ
ทำไมเหรอคะ”

“ซาวาคะ ผู้ชายชื่อคามุระมีอะไรผิดปกติขึ้นเหรอ”

“เอ่อ คือว่าเขาแอบเข้ามาทางประตูไม้ด้านหลังบ้านนะครับ พออาราอิ
ส่งเสียงเรียก เขาก็ทำท่าลนลานเหมือนจะหนี ตอนนั้นเราจับตัวเขาไว้และ
ให้รออยู่ทางนั้นครับ...”

“ที่บอกว่าแอบเข้ามาทางประตูไม้หลังบ้าน แสดงว่าประตูเปิดอยู่
ใช่ไหม”

“เปิดอยู่ครับ ผมลองไปตรวจสอบแล้ว ประตูหลังบ้านแง้มเอาไว้
ประมาณสามนิ้ว คามุระแอบเข้ามาจากทางนั้นครับ จากนั้น...”

เจ้าหน้าที่ซาวาคะหันไปกล่าวกับนัตสึเมะว่า

“ที่บ้านนี้มีสุนัขตัวใหญ่พันธุ์เซปเพิร์ดอยู่สินะครับ...”

“ฮ๊ะ ปีเตอร์”

นั่นสิเมะโน้มตัวมาข้างหน้าอย่างร้อนรน

“ปีเตอร์เป็นยังไงบ้างคะ”

“หัวหน้าครับ เชิญทางนี้หน่อยครับ ผมว่าคดีนี้มีการวางแผนเอาไว้เป็นอย่างดีทีเดียวครับ”

“อ่า งั้นเหรอ”

รองสารวัตรยามากุจิกุขึ้นยืน

“คุณอุงาจินร่อยุ่ตรงนี้ก็ก่อนนะครับ”

“คะ เอ่อ...ฉันยังไปหาท่านอาจารย์ไม่ได้หรอกคะ”

“ตอนนี้อ่าเพิ่งไปดีกว่าครับ รอคคนจากกรมตำรวจมาก่อน...จริงสิ คุณคุซุริโกะเป็นคนชอบแหม่น่าดูเลยนะครับ”

“ใช่ค่ะ สมัยก่อนท่านอาจารย์เคยเลี้ยงไว้ตั้งสิบสี่ตัวเลยคะ”

“อ่า งั้นเหรอ ถ้างั้นก็...ฮนตะ นายคอยอยู่ตรงนี้ก็นะ”

“รับทราบครับ”

รองสารวัตรยามากุจิกุหึ่งเจ้าหน้าที่ฮนตะเอาไว้และเดินตามเจ้าหน้าที่ชาวาคะออกไปทางหลังบ้าน แล้วก็เห็นชายหนุ่มในชุดนักศึกษาออกไปตั้งอายุราวยี่สิบสองยี่สิบสามปี กำลังยืนอยู่กับตำรวจอีกนายหนึ่งข้างประตูไม้ นั่นคงเป็นเด็กนักศึกษาที่ชื่อคามูระ

“นี่คือประตูไม้หลังบ้านที่ว่าครับ”

เมื่อรองสารวัตรยามากุจิกุยื่นหน้าออกไปนอกประตูก็เจอสุสานที่ตั้งอยู่ข้างประตูทันที ทั้งหินหน้าหลุมศพ ทั้งสถูปไม้แผ่นยาวต่างตั้งเรียงรายเป็นเงารูปร่างชวนขนลุกท่ามกลางความมืดสลัวยามค่ำคืน ดูเหมือนว่าอุโบสถหลักจะถูกไฟเผาไหม้ไปในสงคราม จึงเห็นเพียงอาคารชั่วคราวเล็ก ๆ ตั้งอยู่ไกลออกไป

“อืม นีมัน...”

รองสารวัตรยามากุจิกุไม่ได้ที่จะขมวดคิ้วด้วยความเคร่งเครียด

7

“หัวหน้าครับ มาทางนี้หน่อยครับ...”

“ยังมีอะไรอีกกันหรือ”

“ครับ...”

พวกเขาเดินกลับเข้าไปทางประตูไม้หลังบ้าน เมื่อเดินเลี้ยวมุมประตูห้องครัวไปก็เห็นผู้ชายสองสามคนกำลังนั่งยองกับพื้นและใช้ไฟฉายส่องตรวจสอบบางอย่างกันอย่างขะมักเขม้น

เสียงฝีเท้าของรองสารวัตรยามากุจิและเจ้าหน้าที่ชาวาคะทำให้ทุกคนเงยหน้ามอง รองสารวัตรยามากุจิลังเกตเห็นคุณหมอคาคาโตะตะอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

“โธ่ ขอขอบคุณที่มานะครับคุณหมอ ตรวจสอบที่เกิดเหตุเรียบร้อยแล้วหรือยังครับ”

“ยังเลยครับ เสียงแฟลชถ่ายรูปทางโน้นมันหนวกหูไปหมด ผมก็เลยมาทางนี้ก่อนนะ”

รองสารวัตรยามากุจิตกใจ

“ทางนี้มีเรื่องอะไรหรือครับ...”

“สุนัขนะครับ มีสุนัขพันธุ์เซปเพิร์ดตายอยู่ตัวหนึ่งครับ”

เจ้าหน้าที่ชาวาคะกระซิบรายงานด้วยเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

“พันธุ์เซปเพิร์ดหรือ...”

รองสารวัตรยามากุจิมองเลยศีรษะของกลุ่มคนที่กำลังนั่งยองไป เขาเห็นสุนัขขนสีน้ำตาลตัวใหญ่นอนแน่นิ่งอยู่หน้ากรงสุนัข มีสิ่งสกปรกที่เหมือนจะเป็นนคราอาเจียนของสุนัขกระจายอยู่หน้ากรง

“โดนวางยา...หรือครับ”

“คิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นครับ มันดูประจวบเหมาะกับความคดีทางด้านนั้นพอดีนะครับ...”

หมอคาคาโตะตะเก็บตัวอย่างสิ่งปฏิกูลลงในกระป๋องนิกเกิลเพื่อนำไปตรวจสอบ

“งั้นก็แสดงว่าคนร้ายเตรียมการมาเป็นอย่างดี จัดการกับสุนัขก่อน แล้วค่อยลงมือฆาตกรรมเหยื่อสินะ”

“ผมถึงได้บอกว่าคุณคิดนี้มีการวางแผนมาเป็นอย่างดีครับ”

“อืม”

รองสารวัตรยามากุจิตรงในลำคอ

“แต่ว่านัตสึเมะ...ผู้หญิงที่รออยู่ในห้องรับแขกนะ เธอบอกว่าสุนัขตัวนี้เห่าเก่งมาก แปลว่าคนร้ายต้องเป็นคนที่มันคุ้นเคยดีสินะ”

“ใช่ครับ สุนัขเฝ้าบ้านที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีไม่มีทางกินของจากคนแปลกหน้าเด็ดขาดครับ”

“อืม”

รองสารวัตรยามากุจิตรงในลำคออีกครั้ง

“อีกอย่าง หัวหน้าครับ จากที่ฮนดะเล่า หลังจากได้ยินเสียงคนตะโกนว่าฆาตกร ก็มีผู้หญิงวิ่งออกมาจากประตูเล็กหน้าบ้านด้วยครับ แต่ถ้าดูจากประตูหลังบ้านซึ่งถูกเปิดอัดอั้นเอาไว้ก็แปลว่าอาจมีใครบางคนใช้เส้นทางนี้เข้าออกด้วยเหมือนกันครับ”

“ซี เรื่องซักจะซับซ้อนไปกันใหญ่แล้ว”

ในขณะที่รองสารวัตรยามากุจิกำลังเดาปากอย่างไม่สบอารมณ์ เขาก็ได้ยินเสียงไซเรนดังขึ้นจากทางหน้าบ้าน เจ้าหน้าที่จากกรมตำรวจนครบาลที่รับผิดชอบคดีคงเดินทางมาถึงแล้ว

8

ผู้ที่รู้ดีมาจากกรมตำรวจนครบาลคือสารวัตรโทโดโรกิประจำแผนกสืบสวนที่ 1 หน้าที่ที่เขาได้เห็นสภาพที่เกิดเหตุ ดวงตาของเขาเบิกโพลงด้วยความตกใจ ในตอนนั้นเอง รองสารวัตรยามากุจิกี้เดินเข้าไปสมทบ

“อ้าว ยามากุจิ ลำบากหน่อยนะ คดีนี้เอาเรื่องน่าดูเลย”

“ครับ ผมเองก็ตกใจเหมือนกัน ฆาตกรลงมือได้โหดเหี้ยมมากครับ”

“แล้วรู้ตัวคนร้ายหรือยัง...”

“ยังไม่ทราบเลยครับ แต่ผมว่าคดีนี้คงซับซ้อนพอสมควร คนร้ายดูเหมือนวางแผนมาเป็นอย่างดีครับ”

“อืม โหดร้ายจริง ๆ แต่เกิดเหตุฆาตกรรมแบบนี้ ทำให้เพื่อนบ้านถึงไม่มีใครสังเกตเห็นเลยละ”

“ผมเองก็สงสัยเรื่องนั้นอยู่เหมือนกันครับ แต่สารวัตรครับ สภาพที่เกิดเหตุตอนผมมาถึงแยกกว่านี้อีกครับ”

“หมายความว่ายังไงที่ว่าแยกกว่านี้”

“มีแมวมอรูมอยู่รอบศพเต็มไปหมดเลยครับ”

“แมวหรือ...”

“ใช่ครับ แมวตัวเป็น ๆ หัวตัว...เบื่อนเลือดทั้งตัวครับ บางตัวก็เลียเลือดจนปากและป็นสีแดง น่ากลัวจนขนลุกไปหมดเลยครับ”

สารวัตรโทโดโรกิทำหน้าที่นำบูดบึ้ง

“จับแมวพวกนั้นไว้แล้วใช่ไหม”

“นี่ นายตรงนั้นละ จับแมวไว้แล้วใช่ไหม”

รองสารวัตรยามากุจิส่งเสียงถามเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานคนหนึ่งที่อยู่ในห้อง

“ครับ ชั่งไว้ในห้องทางโน้นแล้วครับ ถูกข่วนไปหลายแผลเลยละครับ”

ในจังหวะนั่นเอง หมอคาโตะตะซึ่งชันสูตรศพสุนัขเสร็จแล้วก็ตามมาสวมบท ถึงเวลา que การชันสูตรพลิกศพจะเริ่มขึ้นแล้ว

“ยามากุจิ ก่อนอื่นก็ปล่อยให้เจ้าหน้าที่ทางนี้จัดการแล้วไปด้านโน้นกันเถอะ นายพอจะรู้สถานการณ์คร่าว ๆ ทั้งหมดแล้วใช่ไหม”

“ครับ ถึงจะไม่ได้รู้ขนาดนั้นก็เถอะ...”

จากข้อมูลที่รองสารวัตรยามากุจิวบรวมมาจนถึงตอนนี้สรุปได้ว่า คดีนี้คู่สุริโกะต้องการให้คุณคนเดียวในห้องทำพิธี จึงสั่งให้ทุกคนในบ้านออกไปข้างนอก เดิมทีนักศึกษาที่ชื่อคามุระมีเรียนภาคค่ำที่มหาวิทยาลัยยวาชะ เขาจึงไม่อยู่บ้านแต่แรกอยู่แล้ว ทว่านตสึเมะกับฟุจิโมโตะ สุมิเอะ บ้าแม่บ้าน

วัยกลางคนต้องหาเรื่องสร้างฐานะเพื่อออกไปข้างนอก

“ห้องทำพิธี...? ห้องทำพิธีที่ว่าหมายถึงอะไรเธอ...”

“ที่เกิดเหตุครับ ได้ยินว่าบางครั้งคุชुरิโกะจะขังตัวเองไว้ในห้องทำพิธี เพื่อรวบรวมสมาธิให้ตัวเองมีจิตใจสงบนิ่ง หรือพูดง่ายๆ ก็คือเข้าทรงครับ แล้วพอเข้าทรงจนถึงจุดสูงสุดก็จะเปลื้องผ้าออกจนเปลือยนะครับ ดูเหมือนว่าเรื่องแบบนี้มักเกิดขึ้นบ่อยๆ ตามคำบอกเล่าของนักศึกษาคณะนี้นะครับ”

9

เจ้าหน้าที่ใช้ห้องรับแขกใกล้โถงหน้าบ้านเป็นห้องสอบสวน โดยมีมัดสึบาระ โคะโซ และชายพิการเข้ารับการสอบปากคำในฐานะพยาน

ชื่อจริงของชายพิการคือฮอนโด ชิโยคิจิ เขาอาศัยอยู่ในเมืองถัดไปข้างๆ มักให้ลูกชายชื่อโซตะคอยลากรถให้ วันไหนที่อากาศดี ๆ เขาก็ไปนั่งขอทานถึงชินจูกุเลยทีเดียวนะ จะว่าไปแล้ว โคะโซก็นึกขึ้นได้ว่ามีขอทานนั่งอยู่หน้าประตูทางออกโอเมะของสถานีชินจูกุ เขาจึงหันไปมองใบหน้าของชายผู้นี้อีกครั้งว่าใช่ขอทานคนนั้นหรือไม่

เกี่ยวกับการที่ชิโยคิจิและโคะโซมาปรากฏตัวอยู่ที่นี้ได้อย่างไรนั้น คำให้การของพวกเขาก็เป็นไปตามที่แจ้งแก่เจ้าหน้าที่ฮอนตะไว้ก่อนหน้าแล้ว จึงไม่ขอกล่าวซ้ำ ณ ที่นี้

“จากนั้นนายก็มาเจอคุณคนนี่...”

รองสารวัตรยามากุจิชี้ไปทางมัดสึบาระ โคะโซ แล้วกล่าวต่อว่า

“นายอยู่ที่นั่นประมาณเก้านาทีกว่าจะเจอคุณคนนี่ล่ะ”

“ไม่รู้สิครับ...ผมก็ไม่แน่ใจเท่าไร น่าจะสักสิบนาทีได้ละมังครับ ผมกำลังหงุดหงิดที่เจ้าลูกชายยังไม่มาเสียที แล้วจู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงตะโกนว่าฆาตกรครับ”

“แต่ทำไมเพื่อนบ้านถึงไม่มีใครได้ยินเสียงนั้นกันล่ะ”